

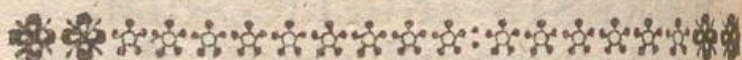
**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas VII. Ab anno 260. ad annum 270.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

DECAS VII.

✽ Ab anno 260. ad annum 270. ✽

261. ✽ **S**ixtus Papa Diaconis ac Sub-Diaconis stipatus Romæ occiditur. Post hunc evocatus ab Imperatore Laurentius Ecclesiæ bona, cuius ipse Oeconomus erat, tradere jubetur, sed ea illico in pauperes effundit, ac pro thesauris inopum turbam ad Palatium deducit; rabie igitur efferatus Valerianus duplicique igne accensus furoris, & avaritiæ, martyrem subiectis prunis in craticulâ torrerî jubet, in qua cum aversâ corporis parte ustulatus esset, petiit in adversam converti, ut tota ejus caro edulis esset. Fortitudine tantâ omnibus spectantibus ingens admiratio, quibusdam etiam fidei æstimatio & cupiditas injecta est.

Passa eodem tempore S. Eugenia: fuso pro Christo & fide sanguine, quàm Patre Philippo Præfecto Augustali illustrior.

Sixto successit in Pontificatu Dionysius Atheniensis vir magnæ pietatis & funestis illis temporibus sede Pontificiâ dignissimus.

DE

F 2

S. Cy-

S. Cyprianus ad Martyrium revocatus est, quod tantisper declinavit, ut id Carthagine subiret, & Ecclesiam suam suo sanguine tingeret. Capite truncatus est à milite, cui viginti aureos dari iussit.

(262.) Scythæ per totum Romanum Imperium volitantes innumerabilem prædam colligunt, Trapezuntem diripiunt, Chalcedonem occupant, Nicæam & Nicomediam accendunt, Dianæ etiam Ephesinæ templum inflammant. Valerianus ergo diu tergiversatus in Bithyniam pergit ad eam tutandam, sed Spectator tantum fuit ingentium calamitatum. Hinc pergit in Orientem contra Saporem, quem muneribus ac pecuniâ placare conatus est, sed ab eo captus & mancipii instar vilissimi habitus, ac demum, cum non ut captivus, sed ut desperatus loquitur, ejusdem Saporis jussu vivus excoriatus, atque falius est. Testantur Aurelius Victor & Eutropius, quamdiu Valerianus vixit captivus, Saporem eo incurvato, quasi suppedaneo usum subsellio, equum conscendere consuevisse. Ultione hæc profectò dignus erat, qui toties Christi Religionem pedibus conculcaverat.

Hæc cum audivisset Gallienus, licet deliciis immersus, tanti mali non saporem

sed Deum agnovit auctorem, patris sui severum & justum ultorem. Quare finem posuit persecutioni Christianorum, ne profusus sanguis in ejus caput majorem calamitatem refunderet.

Extincto Valeriano Macrianus dux collecto exercitu, cui cum Balista præerat, Imperium usurpavit magno Gallieni contemptu ignavissimam & luxuriosissimam vitam Romæ agentis. Tunc etiam simul triginta Tyranni caput extulerunt, Aureolus in Illyrico, Valens in Achaja, Piso in Thessalia, Æmilianus in Ægypto, Posthumus in Galliis, & alii alibi, a militibus suis oblatum sumpserunt Imperium. Qui tamen inutiles Gallieno non fuerunt. Odenatus enim decurio aut Princeps Palmyrenorum, regio assumpto nomine, cum Zenobia uxore virilis animi sceminâ, & cum filiis Herode, Herenniano & Timolao, collecto exercitu Saporem vicit, victumque Cesiphontem usq; insecutus est. Vir ad bella natus, & venandis hostibus assuetus cum uxore sua bellicosissimâ & in qua forma cum robore decertabat.

✱(263.)✱ Devicto Sapore Odenatus in Macrianum movet, qui cum filiis Macriano & Quietto adversus Gallienum rebellavit, sed Quietum tantum reperit eum.

eumque interemit. Balista quoque qui Macriano auctor fuerat tyrannidis in agro apud Daphnem, ubi privatus degebat, à quodam gregario milite Odenati interemptus est.

Macrianus cum filio Macriano movens adversus Aureolum ab ejus Duce Domitiano superatus & cæsus est.

Regillianus qui à Mœsis purpuram induere compulsus erat, ab eisdem, ne Gallienum vindicem severum experirentur, interemptus est.

Saturninus a suis militibus, à quibus Princeps creatus est, occiditur.

Æmilianus Victus à Theodoto Gallieni Duce in carcere ut grassator strangulatus est.

Posthumus à Gallieno & Aureolo (quorum Gallienus initâ pace militem suum conjunxerat) victus est, sed & Gallienus in eo bello sagittâ vulneratus, neuter tamen tunc occubuit; sed Posthumus cum septem annis fortissimè Galliis præfuisset, una cum filio à rebelli Lolliano trucidatus est.

Lollianus cæsus à Victorino est, quem consortem Imperii Posthumus fecerat, & ejus auxilio Gallienum retuderat.

Victorinus occisus est Agrippinæ ab
Actua-

Actuario quodam, cujus uxorem stupra-
verat, cum in eo nihil præter castimoni-
am desideraretur. Mater ejus Victorina
seu Victoria, *Mater Castrorum dicta*, sta-
tim Victorinum Juniolem suum nepotem
Cæsarem creavit, mox à militibus inter-
fectum, & eodem tumultu cum Patre inclu-
sum. Cum ergo Victoria Augusta tantæ
se moli imparem videret, primò selegit
Marium olim fabrum ferrarium, virum ex-
imii roboris, qui tantum triduo imperavit.
Secundò Pefuvium sive Pinesuvium Te-
tricum, cujus & filium Cæsarem dixit, qui
mox ambo sponte Aureliano Principi se
submiterunt, & bellum civile Gallicum sine
sanguine finitum est.

Floruit interim Oriens sub Odenato:
qui etiam Gallieno charus erat, ab eoque
propter egregia facinora dictus Augu-
stus, Sapor metuendus. Sed perfidiosè à
suo consobriño Mœonio etiam hic inter-
fectus est, cum filio suo Herode, quem
Zenobia ex alia conjugè natum, filiis suis
Herenniano & Timolao prælatum agrè
videbat, unde etiam cum Mœonio con-
spirasse creditur contra Adonatum mari-
tum suum. Sed & Mœonius per errorem à
militibus suis dictus Imperator ob luxu-
riam brevi ab eisdem sublatus est. Post
quem

quem Zenobia suscepit Imperium & dignam se eo præbuit, Ptolomæorum, & Cleopatæ orta sanguine, summo dedecore Gallieni, qui fœminam hanc imperantem in Oriente pati compulsus est.

Fuerunt præter memoratos adhuc alii ex Tyrannis, qui turbas magnas moverunt. Trebellianus Isaurorum potius & Grassatorum Dux quam Princeps. Celsus in Africa septimo die principatûs sui cæsus & à canibus voratus. Valens æmulus Martiani, & Piso Frugi cognomento Theffalicus immissus à Macriano ut Valentem occideret. Titus de se minùs quam de uxore Calphurnia notus, Censorinus scurrarum loco Claudius dictus, felix ad omnia sed infelicissimus Imperator.

Ab his aliisque tyrannis laceratum est Imperium Romanum cum Valerianus gemeret in vinculis, & filius ejus Gallienus in deliciis volutaretur.

In hac autem dilaceratione res Christiana multum propagata est. à barbaris enim gentibus abducti passim captivi Christiani Christum in regna intulerunt, & fidem implantandi occasionem in sua captivitate invenerunt, voluitque Deus ex tantis imperii malis facere proventum magnum suæ Religionis, & ex eclipsi imperii, lucem suæ Ecclesiæ affundere.

✱(264.)✱ Cum totus ferè orbis terrarum implicaretur contentionibus, & grassationibus triginta tyrannorum, singulari tamen Dei providentiâ perstitit Galienus, quia pacem is dederat Christianis.

Christiani tamen non ita quiete perfructi sunt, ut non exagitarentur a se invicem. Fuit enim hoc ipso tempore Episcopus quondam Catholicus Nepos appellatus qui Millenariorum doctrinam nondum à Sede Apostolica penitus damnatam magnis viribus promovere conatus est, & multos Sectatores sibi collegit.

Venit quoq; Romam Porphyrius, dictus alio nomine Malchus, quod Syrorum linguâ REGEM significat, sed detortâ appellatione ad purpuram regiam Porphyrius veluti purpureus à Longino, quod sublimibus studiis vacaverit, nominatus est. Fuit ille Philosophus sectâ Platonicus, & Religionis Christianæ hostis acerrimus, & apostata à fide factus, quia Cæsareæ Palæstinæ justam majorum suorum reprehensionem furiosus homo ferre non poterat, caninâ rabè hic austerus homo contra Christianos Romæ debacchatus est, viribus Plotini adjutus, & supra modum insolescens. Quicquid tamen conaretur magnis Christianæ rei incrementis terminos ponere cum suo

Plo.

Plotino & omnibus Platonice nequivit. Sed neque à Gallieno exauditus est, quam omnibus modis id impetrare laboraverit, ut civitatem Platonice Philosophis inhabitandam extruere liceret, quam Platonopolim appellarent: cum econtra rudes Piscatores qui è Schola Christi prodierunt, non unâ civitate dogmatum suorum sectatores concluderent, sed totum orbem terrarum eisdem adimplerent.

✽(265. 266.)✽ Paulus Samosatenus errores suos sub protectione Imperatricis Cænobixæ spargit in Ecclesia. Erat autem Zenobia Conjunx Odonati, de quo supra dictum inter 30. tyrannos, mulier insignis pudicitix atque prudentix, scientiis variis instructa, quæ in Græcis litteris usa est Præceptore Longino Philosopho, sed & cupida Christianarum litterarum, ac legum, malè consulta adscivit sibi magistrum Paulum Samosatenum Episcopum Antiochenum hæreticum, qui eam docuit Judaizare, ut tradit Philastrius, imò asserit Athanasius ipsam fuisse Judæam, & addit Nicephorus, Paulum cum illam Judaizantem ad rectam fidem perducere vellet, in hæresin Artemonis impegisse, igitur mirum non est Paulum sub protectione Zenobixæ, suæ vel discipulæ, vel Magistræ

stræ

stræ Christianis plurimum negotii facessere potuisse.

HÆRESIS PAULIANISTARUM SEU SAMOSATENORUM.

1. **P**Ernegârunt Ebion & Artemon, Jesum Christum ab æterno filium Dei extitisse, sed esse simplicem hominem, ex quo tempore natus fuit ex Maria, neque de cælis descendisse.

2. Sabellium imitati, tollebant Personarum in essentia distinctionem, tametsi alio modo, afirmando videlicet Verbum & Spiritum sanctum semper esse in Deo, non tamen substantialiter & Personaliter, sed eo pacto quo proprium verbum homo habet in animo suo, hoc est non ut personam æternam, sed ut verbum quod proferatur, & quasi quendam aërem.

3. Christo divinitatem auferentes, virum tamen justum appellabant.

4. Non baptizabant in nomine Sanctissimæ Trinitatis, ideò rebaptizandi erant, qui ab eo baptizati fuerunt.

5. Corruptibilem dicebant Jesu Christi sanguinem in Eucharistiæ Sacramento, quoniam illic dividitur ac funditur.

6. Abrogârunt Psalmos in Ecclesia cani solitos in honorem Jesu Christi, & statuerunt ut fœmine proprias ipsius Pauli Samosatani laudes in Ecclesia canerent ipso magno die Paschatis.

7. Pau-

7. Paulianistæ affirmabant suum Paulum de
cælo venisse, & Angelum vocabant.

8. In ritibus & dogmatibus aliis plurimum
Judaizabant.

Adversus Paulum Synodus Antiochiæ
coacta est anno 266. cui interfuerunt Fir-
milianus Cæsareæ Cappadociæ, Grego-
rius Thymaturgus Cæsareæ, & frater ejus
Athenodorus Ponti, Hymenæus Hieroso-
lymitanus & alii magni nominis Episcopi.
Damnata est omnium calculis Pauli hære-
sis; qui pollicitus se mutaturum senten-
tias non est expulsus è sede, quanquam
moribus etiam corruptissimis fuerit, ut
credibile est, propter discipulam ejus Ze-
nobiam, cujus tum maritus in Oriente po-
terat omnia. Atque ita cautum est Ecclesiæ
ut novis turbis non exagitaretur.

Extincta sunt hoc anno magna duo Ec-
clesiæ Orientalis lumina, Dionysius Ale-
xandriæ, & Gregorius Neo-Cæsareæ Epi-
scopi, viri apprimè docti & hæreticorum
hostes acerrimi. Gregorius verò numera-
tis prius fidelibus Ecclesiæ suæ, septem
tantum invenit ab ea extorres, & gratias
Deo egit, quod totidem tantum in suo
ingressu in sedem Deo vero mancipatos
invenisset.

Di-

Dictus fuit Thaumaturgus propter miracula ingentia & ferè continua, quale fuit, Mons recedere iussus ad ecclesiæ fabricam, Lycus fluuius suo baculo ad ejus ripas coërcitus, propter quod etiam sui sæculi Moses appellatus est. Voluit non proprio, sed alieno tumulo sepeliri, ut vivus & mortuus, alieni soli inquilinus esset, qui tamen magnæ venerationi fuit, nec inter terræ motus prope infinitos, quibus regio sæpe afflictata est concussus unquam, ut hoc prodigio demortui inconcussa fides significaretur.

✽(267. 268.)✽ Gallienus voluptuosus ignavam vitam trahit: unde novis quotidie tyrannis surgentibus & velut Harpyis furibundis imperium lacerantibus, tum milites, tum cives atque senatus Gallienum averfantur, & Claudius Dux insignis militiæ in Thracia de vindicando sibi Imperio consilia capeffit.

✽(269. 270.)✽ Gallienum duces sui ferre ultra non poterant, jocantem cum perderet imperium, itaq; eum ipsum perdere statuerunt. Martianus qui Scythas sæpe domuerat, & Ceronius seu Cecropius Dux Dalmatarum fraude eum interimendum decernunt. Fingunt itaque Aureolum adesse, quem Gallienus bello appetebat, ad

ad eum dum progredi parat juxta Mediolanum cæsus est, & cum illo frater ejus P. Licinius Valerianus. Hic finis fuit Gallieni, quem ad excidium Imperii natum esse, nemo negare potest. Cujus improbitas triginta tyrannos armavit in Romanam.

Successit Gallieno Marcus Aurelius Claudius origine Dalmata, delectus a toto exercitu, & universo senatu approbante, quasi dignissimus, qui corrupta emendaret.

Divinæ Providentiæ iterum singulare encomium est, quod tot hostibus Claudius obsessum reperiret imperium: erat enim hostis Christianorum infensissimus, sed difficillimis bellorum occupationibus intentus, haud facile potuit animo conceptam carnificinam exercere. Qui enim tot tantisque belli curis distractus nihilominus sævit tum in milites prætorianos, & uxores eorum, ac liberos quos sine discrimine tolli è medio jussit, quantâ non ferociâ Christi religionem & professores ejus diripuisset & lacerasset? si liber à curis, in hisce victimis immolandis furori suo imperii annos occupare & consumere potuisset? si quidem acta SS. Martyrum hoc testantur, quod magno numero omnis sexus & conditionis Christiani sub initium statim imperii à Decio

Decio

